

is dolgozik s így tevékenysége önálló vállalkozásnak minősül. A panaszt jogosnak kellett elismerni. Az 1921. XXXIX. t.-c. 29. §-ának harmadik bekezdése szerint e törvény alkalmazása szempontjából nem tekinthető önálló kereseti tevékenységnek az oly tevékenység, midőn valaki bér, vagy szolgálati viszonyban munkaerejét egy vagy néhány munkaadó számára köti le. Panaszos igazolta, de különben nem is vitás, hogy a Sz. B. cégnél mint helyi képviselő áll alkalmazásban, az e minőségben élvezett jutaléka után tehát az általános forgalmi adó nem követhető. Ha panaszos ezen foglalkozása mellett saját számlára is folytatott adó alá eső kereseti tevékenységet, az ebből származó bevétele után általános forgalmi adót fizetni köteles, de ezen önálló kereseti tevékenység folytatása nem teszi adókötelessé a szolgálati viszonyból folyó jutalékot. A két tevékenység egymástól elkülönítve és függetlenül vonandó az adófizetési kötelességre megállapítása szempontjából elbírálás alá s a szóbanforgó jutalék után bélyegben lerótt adó visszatérítését el kellett rendelni, tekintet nélkül arra, hogy a saját számlára történt foglalkozás után — amelyből eredő bevétele megállapítva nincs — esetleg adót fizetni köteles lett volna.

A végzendő munka ellenértéke vagy áruszállítás fejében előleg címén bevételezett összeg forgalmi adó alá esik. (Közigazgatási bíróság 3528/1924. sz.) A panasznak helyet adni nem lehetett, mert az 1921. XXXIX. t.-c. 31. §-a értelmében az általános forgalmi adó alapja az adóköteles fél által szállított áruk, valamint az általa végzett munkateljesítmények ellenértéke fejében teljesített fizetések összege, melyet az adóköteles fél a 130.000/1921. sz. pénzügyminiszteri utasítás 67. §-a értelmében 24 óra alatt bélyegjegyekben leróni tartozik, amely törvényes rendelkezéssel egy tekintet alá esik a végzendő munka, vagy áruszállításra előleg címén felvett összeg is, mint lényegileg a kereseti tevékenység körében teljesítendő áruszállítás ellenértéke fejében teljesített fizetés, tehát adóköteles bevétel. Panaszos fél az általa teljesítendő munka ellenértéke és áruszállítás fejében előleg címén bevételezett összeg, tehát mint a végzendő munkateljesítmény vagy szállítandó áru ellenértéke fejében teljesített fizetés után — amely a nem vitás tényállás szerint a jelen esetben 4.000.000 koronát tett ki — a törvényesen járó 3%-os forgalmi adót a hivatkozott határidőben le nem róttá. Jogosan és törvényes alapon lett tehát a megrövidített adó fizetésére kötelezve és pedig annyival is inkább, mert ez a rendelkezés a panaszosra sérelmes nem is lehet, amennyiben ha való volna panaszos azon előadása, hogy a teljes ár, tehát az előleg után is az adó az áru leszállítása alkalmával lerovatott, jogában fog állani az esetleg kétszeresen lerótt adó visszatérítését kérni.

A bánya által kitermelt és a bányauzemben felhasznált szén forgalmi értéke nem vonható forgalmi adó alá. (Közigazgatási bíróság 10.460/1925.) A bányauzemben felhasznált szén forgalmi értéke, azaz 36.190.764 korona után kivetett általános forgalmi adót fenntartani nem lehetett, mert a bányavállalat által kitermelt szénnek a bányavállalat üzemében való felhasználása nem tekinthető sem áruszállításnak, sem pedig saját háztartásban való felhasználásnak és így ennek forgalmi értéke az 1921. XXXIX. t.-c. cikknek sem 30. §-ában, sem 31. §-a 2. bekezdésében foglalt rendelkezések alapján forgalmi adó alá nem vonható.

Ha a szőlőbirtokos saját termésű borát bejegyzett cégű borkereskedésében árusítja: általános forgalmi adót köteles fizetni. (Közigazgatási bíróság 12.153/1923.) Az 1921. XXXIX. t.-c. 29.

§-ának (1.) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint az őstermeléstől különböző minden más bevétel elérésére irányuló önálló kereseti tevékenység általános forgalmi adó alá esik. A 30. §. szerint az adónak a tárgyát a 29. §. rendelkezései alá tartozó önálló kereseti tevékenység körében történt áruszállítás vagy munkateljesítmény képezi. Az általános szabályok alóli kivételeket, illetve adómentességeket a törvény 37. §-a sorolja fel. Az adómentesség alkalmazása körül felmerülő vitás esetekben azt kell tehát vizsgálni, hogy az áruszállítás, vagy munkateljesítmény mily kereseti tevékenység körében történt s hogy ez a tevékenység a most hivatkozott törvényhely értelmében adómentesen folytatható-e? A fennforgó esetben megállapított s nem vitás tényállás szerint a panaszos mint szőlőbirtokos őstermeléssel foglalkozik ugyan, de ezenkívül bejegyzett cégü szesz- és bornagykereskedő is és ennek a kereskedésének keretében értékesíti a saját termésű borait is. Bevételeinek ez a része tehát már nem őstermelői, hanem borkereskedői, tehát külön üzleti haszon elérésére irányuló kereseti tevékenység körében teljesített és így általános forgalmi adó tárgyát képező áruszállításból származik s miután a törvény 37. §. 13. pontja csak az őstermelőket mentesíti a saját termésű bor eladásából származó bevételeikre nézve, ezt a mentességet a panaszosra mint borkereskedőre kiterjeszteni nem lehet. Jogosan járt el tehát a pénzügyigazgatóság, amidőn panaszost saját termésű borainak értékesítéséből nyert s összszeszterjesztés szempontjából nem kifogásolt bevételei után általános forgalmi adó fizetésére kötelezte s ezért a panaszznak helyet adni nem lehetett.

A panaszírat illetéke csak akkor téríthető vissza, ha az alsófoku hatóság eljárásának helytelen voltát a közigazgatási bíróság állapítja meg. (Közigazgatási bíróság 16.995/1924.) A panaszos a székesfevárosi királyi adófelügyelő által tárgyalt vagyonszállásügyben ehhez a bírósághoz intézett panaszíraton békéjegygyekkel lerótt 1,300.000 korona beadványi illeték visszatérítését azon az alapon kéri, hogy a panasszal megtámadott határozatot a pénzügyminiszter helyesbitette, amiből nyilvánvaló, hogy a panaszra kizáróan az alsófoku hatóság eljárása adott okot. Az igényt jogosnak elismerni nem lehetett, mert az 1920. XXIV. törvény 26. §-ának második bekezdése szerint, amelyre a panaszos kérését alapítja, a panaszírat illetékének egy részét csak a panaszíratban előterjesztett kérelemre és csak akkor lehet visszatéríteni, ha az alsófoku hatóság eljárásának a helytelen voltát a közigazgatási bíróság állapítja meg, a szóbanforgó panasz tárgyában pedig ez a bíróság a panaszos előadása szerint a panasz visszavonása következtében határozatot egyáltalában nem hozott.

Az ingatlanból folyó jogok érvényesítése és megvédése végett eszközölt kiadások a jövedelemből nem vonhatók le. (Közigazgatási bíróság 10.045/1925.) Adózó panaszra arra irányul, hogy az 1924. évre adóalapul főlvevett jövedelméből 508 aranykoronának megfelelő 1,779.000 papirkorona, amelyet földbirtokpolitikai célok-ból az Országos Földbirtokrendező Bíróság által lefolytatott eljárásban ügyvédi és szakértői költségekre kiadott s amely kiadásait könyveivel bizonyította is, levonásba hozassék. Vitatta, hogy ez az összeg, mint a törzs leltári vagyon fenntartására vonatkozó kiadás, az 52.000/1921. pénzügyminiszteri rendelet 15. §-ában meghatározott fogalmak alá esik. A kir. közigazgatási bíróság panaszos álláspontját nem tehette magáévá, mert az 52.000/1921. sz. pénzügyminiszteri rendelet 15. §-ában a jövedelemből való leszámítást részletező meghatározások rendszeréből és összetételéből csak az következtethető, hogy a hasznothajtó ingatlanok jövedel-